

HEBRAJAMS, ANTRAS SKYRIUS ³

 7-as, 8-as, 9-as, 10-as skyriai, iš ten, o, tai bent! Pasiruoškite pieštuką, popierių ir visa kita, nes aš tikiu, kad Viešpatys suteiks mums puikų laiką. Dabar mes . . .

²¹⁸ Paulius išaukština ir poziciškai paskiria Viešpatį Jėzų. Taigi, jeigu mes praeisime tai šį vakarą, sekmadienio ryte . . . Kur didžioji dalis iš šito bus susieta su sekmadienio rytiniu pamokslu, kadangi tai yra „sabato atskyrimas“. Tai yra didis klausimas tarp šiandien besilaikančių sabato. Ir aš norėčiau pakviesti jus visus ateiti sekmadienio rytą. Kas yra teisinga, šeštadienį ar sekmadienį, šlovinimui? Ką apie tai sako Biblija? Ir taigi tuomet, ar . . . Ši Knyga atskiria įstatymą ir malonę, ir Ji kiekvieną pastato į savo vietą. Hebrajai buvo auklėjami po įstatymu, ir Paulius jiems kalbėjo, kokią vaidmenį vaidino malonė su įstatymu.

²¹⁹ Taigi, dabar padėkime tiesiog nedidelį pamatą. Mes ketiname grįžti atgal.

²²⁰ Beje, aš išgijau akinius skaitymui. Galbūt aš galėsiu . . . Jei atsitiktų taip, kad šį vakarą man išsilietu, aš turiu juos. Jūs žinote, aš . . . man trūksta tik dvejų metų iki penkiasdešimties, ir aš jau nebematau taip, kaip anksčiau, iš arti. Kai man regėjimas . . . Aš pradėjau pastebėti, kad raidės darosi neaiškios, aš pagalvojau, kad pradėdu apakti. Aš nuėjau pasitikrinti. Gydytojas pasakė: „Ne. Jūs ką tik peržengėte keturiasdešimt, sūnau“. Na, jis pasakė, jeigu aš gyvensiu pakankamai ilgai, tai galbūt vėl sugrįš, vėl atgausiu tą regėjimą iš arti. Jis paklausė: „Taigi, jūs galite skaityti savo Bibliją, jeigu patrauksite ją toliau nuo savęs?“

²²¹ Aš atsakiau: „Taip“.

²²² Pasakė: „Po kurio laiko jūsų ranka nebebus pakankamai ilga“.

²²³ Ir taigi, aš—aš dabar tikiuosi, šiame nagrinėjime kad aš . . . Ši nedidukė Kolinso Biblija turi pakankamai gero dydžio šriftą. Aš galiu pakankamai gerai įskaityti. Bet kai mes pereiname prie svarbių, gilių vietų, kur mes turime paimti Naują ir Seną Testamentą ir sujungti kartu. Aš turiu mažą, Skofieldo. Ir esu pripratęs prie Skofieldo Biblijos, jos žymeklių. Aš dabar neskaitau Skofieldo užrašų, kadangi aš nesutinku su Skofieldu daugelyje jo—jo teorijų. Bet man—man patinka, koku būdu tai išdėstyta, nes tai . . . Aš turiu ją jau ilgą laiką, ir skaitau ją, ir tiek daug, kol aš žinau, kaip surasti savo temą.

²²⁴ Visa tai man yra nauja, mokymas, aš ne toks jau mokytojas. Bet, jeigu jūs pakęsite mane truputį, bet kuriuo atveju, aš pasakysiu jums Tiesą, kiek Ji man žinoma.

225 Taigi, ši Knyga yra, pamenate Paulius, jis buvo . . . Kaip mes jį suradome? Visų pirma, jis buvo didis mokytojas, ar didis mokslo žmogus. Ir jis buvo išmokytas Senajame Testamente. Ar gali dabar kas nors man pasakyti, mes radome, kas gi buvo jo mokytojas? [Susirinkimas sako: „Gamalielis“—Red.] Gamalielis, vienas žymiausių to meto mokytojų.

226 Ir tada Paulius, mes sužinome, vieną dieną . . . Prieš tai, kai jis buvo vadintas Pauliumi, ar kas nors galėtų man pasakyti, koks buvo jo vardas? [Susirinkimas sako: „Saulius“—Red.] Saulius. Ir jis buvo didelis autoritetas Jeruzalėje, turintis religinę valdžią. Ir jis pasirodė esąs kaip—kaip tikrai išsilavinęs, religingas žmogus. Jis galėjo kalbėti keturiomis ar penkiomis įvairiomis kalbomis ir buvo labai protingu žmogumi. Na, ar jo išsilavinimas ir sumanumas padėjo jam? Ne. Jis pasakė, kad turėjo pamiršti viską, ką jis žinojo tam, kad pažintų Kristų.

227 Taigi, tuomet mes sužinome, kad nereikia būti protingu ar išsilavinusiu žmogumi. Reikia žmogaus, kuris nori nusizeminti prieš Dievą, neatsižvelgiant į tai, kokiū būdu.

228 Ar jūs žinojote, kad Duait Mudi buvo—buvo toks neraštingas, kol, tiesą sakant, jo raštai buvo prasti kaip nežinau kas. Jiems visą laiką tekdavo taisyti jo pamokslus. Jis—jis buvo toks prastas rašytojas, neišsilavinęs.

229 Ar jūs žinojote, kad Petras ir Jonas iš Biblijos, buvo tokie neraštingi, kad netgi negalėjo parašyti savo vardo, ir nežinotų, kad jis padėtas prieš juos? Apaštalas Petras, kuris turėjo Karalystės raktus, nebūtų pažinęs savo vardo, parašyto priešais jį. Pagalvokite apie tai. Biblijoje pasakyta, kad „Jis buvo nemokytas ir neraštingas“. Taigi, tai suteikia man galimybę. Amen. Taip, pone. Tai tiesiog tęsiasi, kad sužinotume, jog Dievas gali taip padaryti su žmogumi.

230 Taigi, ir mes sužinome, kai tik Paulius patyrė didį išgyvenimą . . . Aš noriu jūsų paklausti. Ar tai nėra išgyvenimas, ateinant pas Kristų? Ar kiekvienas turi išgyvenimą? Taip, pone. Taip, pone. Tai yra Gimimas. Tai išgyvenimas. Ir taigi, mes ne taip seniai buvome Liuteronų koledže . . .

231 Aš turėjau privilegiją šiandien vėlai po pietų, turėjau būti ten dvyliką valandą, pietauti su—su Tomu Haire. Kiek iš jūsų kada nors esate girdėję apie jį, išžymų Airių maldos karių? Jis yra buvęs su šiuo broliu Epp, jo programoje, ir pasirodė čia, daugelyje Amerikos vietų. Ir šiandien aš pietavau su juo. Ir mes buvome . . . Aš pavėlavau maždaug tris valandas. Buvo apie tris trisdešimt, be penkiolikos keturios, kai mes valgėme. Bet viskas buvo gerai. Ir mes aptarėme šiuos dalykus, apie tai, kad Jėzus Kristus yra Galva visko.

232 Dabar, kai Paulius tai sužinojo, jis turėjo šį išgyvenimą. Ir tuomet, prieš pripindamas šį išgyvenimą, jis turėjo grįžti prie Biblijos. Ir mes sužinome, kad jis—kad jis išvyko ir nukeliavo

į kitą tautą, ir ten jis pasiliko trejus metus, tyrinėdamas Raštus, kad pamatytų, ar jo išgyvenimas buvo teisingas.

²³³ Taigi, mes suprantame, kad jam teko susidurti su dideliu dalyku. Jis turėjo sugrįžti ir pasakyti savo bažnyčiai, visiems žmonėms, kad tai, už ką jis juos persekiojo, pasirodė teisinga.

²³⁴ Ar jums teko daryti kažką panašaus? Žinoma, beveik visiems teko, teko sugrįžti ir pasakyti: „Tie žmonės, kuriuos mes vadinome ‚šventais velenėliais‘, atėjęs sužinojau, kad jie buvo teisūs“. Suprantate? Štai taip. Mes tiesiog turėjome apsisukti. Ir dalykai, kurių mes kažkada nekentėme, dabar mes mylime. Tai atsivertimas, keistas dalykas, neįprastas.

²³⁵ Taigi, aš pasakiau teiginį „šventi velenėliai“. Nėra tokio dalyko. Nėra tokio dalyko. Bet, jie taip vadina žmones, šventumo žmones. Bet nėra jokių šventų velenėlių. Nėra tokio dalyko. Nėra užrašo, kad kuri nors bažnyčia kada nors būtų taip pavadinta, kiek man žinoma, iš devynių šimtų šešiasdešimt šešių, įvairių denominacijų. Nėra tokios denominacijos kaip šventi velenėliai. Tai tik pavadinimas, kurį šėtonas prilipino Bažnyčiai.

²³⁶ Bet jie vadino juos, tomis dienomis. . . Kiek iš jūsų žino, kaip juos vadino Pauliaus dienomis? Eretikais. Jūs žinote, ką reiškia *eretikas*? „Pamišęs“. Tai pamišę žmonės. Taigi, aš tiesiog būsiu vadinamas „šventu velenėliu“ ar „eretiku“. O jūs? Taigi, jeigu jie—jeigu jie buvo taip vadinami ir džiaugėsi!

Ir ką mums Jėzus pasakė, ką mes turėtume dėl to daryti? Jis pasakė: „Būkite linksmi ir džiūgaukite; nes didelis jūsų atlygis Danguje, juk lygiai taip persekiojo iki jūsų buvusius pranašus“. Jie tai darė.

²³⁷ Sakoma „labai džiaukitės“. Viskas, kas *labai*, yra „pakylėta“, tikrai laimingi. Ir mokiniai, kada jie buvo rasti vertais kęsti Jėzaus Vardo priekaištus, jie džiūgavo su didžiu džiaugsmu, kad jie gali kęsti Jo Vardo priekaištus.

²³⁸ Ir šiandien, daugelis žmonių šiandien, jeigu atsitiktų, kad juos pavadintų šventais velenėliais, jie išibaimina, „Tai bent! Galbūt aš iš pradžių klydau“.

Bet jie dėl šito buvo laimingi: „O, tai bent, laikytis Vardo!“

²³⁹ Ir taigi, antrame amžiuje, jie vadino juos *kryželiais*. Tai kada krikščionys nešiojo kryžių ant savo nugaros, kad parodytų, jog jie buvo nukryžiuoti su Kristumi. Jie vadino juos *kryželiais*. Taigi, aš žinau, kad taip vadina save katalikai, bet tai buvo ne Katalikų bažnyčia. Tai buvo Protestantų bažnyčia prieš tai, kai ją imta vadinti Protestantų bažnyčia. Ji protestavo vien tik prieš nuodėmę. Šiandien ji vadinama Protestantų bažnyčia todėl, kad protestavo prieš Katalikų mokymą. Bet tai. . . Tuo metu ji dar nebuvo sektantiška, kai jie buvo vadinami *kryželiais*.

²⁴⁰ Tiesiog paimkite Juozapo ir kitų rašytojų istoriją, Hislopo „*Du Babilonai*“, ir taip toliau, ir jūs sužinosite, kad tai tiesa, kad

jie nebuvo jokia bažnyčia. Pirma, kada nors buvusi organizuota bažnyčia, buvo Katalikų bažnyčia, maždaug trys šimtai metų po paskutinių apaštalų. Maždaug po trijų šimtų metų buvo organizuota Katalikų bažnyčia. Ir prasidėjo persekiojimai, ir žmonės buvo verčiami stoti į Katalikų bažnyčią, ir jie turėjo suvienytą bažnyčią ir valstybę.

²⁴¹ Tai įvyko po taip vadinamojo Konstantino atsivertimo iš pagonybės į katalikybę. Bet, jeigu kas nors kada skaitėte jo istoriją, jis nebuvo atsivertęs, dalykai, kuriuos jis padarė. O, tai bent! Vienintelis religinio pobūdžio dalykas, kurį jis kada nors padarė, buvo kryžiaus uždėjimas ant Šventos Sofijos bažnyčios. Tai vienintelis dalykas, kurį jis kada nors padarė, elgėsi netgi religingai. Jis buvo nusidėjėlis. Bet jie tai vadina jo—jo atsivertimu. Tai galima sulyginti su šiandieniniais taip vadinamais atsivertimais.

²⁴² Taigi, tačiau, mes sužinome, kai Paulius atsivertė ir patyrė šį tikrą išgyvenimą, jis visiškai pasikeitė.

Ir, jūs žinote, *atsivertimas* reiškia „apsisukti“. Jūs einate į *tą* pusę, ir jūs apsisukate ir pradate eiti atgal į *šią* pusę. Taip, pone. Tai yra apsisukimas, aplink.

²⁴³ Ir Paulius, kai tik jis atsivertė, dar prieš tai, kai jis galėjo savo išgyvenimą. . . Taigi, jis turėjo nuostabų išgyvenimą.

Taigi, aš tikiu, kai jūs priimate Kristų, tiesiog kaip savo asmeninį Gelbėtoją - tai yra išgyvenimas. Aš tikiu, džiaugsmas žinant, kad jūsų nuodėmės yra atleistos, tiesiog sujaudina jūsų širdį, vėl ir vėl.

²⁴⁴ Bet tuomet, kai nužengia palaiminta Šventoji Dvasia, tai išgyvenimas, tas naujas Gimimas, kurio jūs niekada nepamiršite. Jūs tampate Dievo Vaiku. Ir štai kas padaro tai. . .

„Kaip jūs tai žinote, broli Branhamai?“

²⁴⁵ Taigi, tai yra mokymo pamokos. Daugelis žmonių, metodistų, bando sakyti: „Jie šūkavo, kai gavo Ją“. Na, tai gerai. Jeigu jūs gavote Ją ir šūkavote, puiku. Kadangi jūs šūkavote, dar nereiškia, kad jūs gavote Ją, nes daugelis šūkavo ir neturėjo Jos.

²⁴⁶ Sekmininkai pasakė: „Jie kalbėjo kalbomis. Jie gavo Ją“. Viskas gerai. Jeigu jūs kalbėjote kalbomis ir gavote Ją, viskas gerai. Bet jūs galite kalbėti kalbomis ir vis tiek neturėti Jos. Taigi?

²⁴⁷ Taigi, matote, po visko, tai yra perėjimo iš mirties į Gyvenimą išgyvenimas; kai visi seni dalykai miršta, ir visa tampa nauja. Kristus tampa realus. Seni dalykai atkrinta, senosios kūniškumo šaknys. Jūs žinote, kaip iškasama šaknis? Mes paimdavome kauptuką ir tiesiog kasdavome po ją, ir kasdavome iki tol, kol nebelikdavo nė kruopelytės. Ir jie pasakė: „Jeigu jumyse išaugtų kokia nors kartėlio šaknis, išraukite ją“. Teisingai. Ir tai, ką daro Šventoji Dvasia, išrauna visas šaknis. Iškaskite jas. Suverskite

jas į krūvą; sudeginkite jas. Atsikratykite jų. Tuomet turėsite gerą derlių, jeigu mes tai padarysime.

248 Taigi, Paulius žinojo, kad kažkas atsitiko, taigi jis sugrįžta į Arabiją, ir ten jis trejus metus tyrinėja visus Senojo Testamento pranašus, kaip jie pranašavo. Ir jis priėjo prie išvados, kad Tai buvo absoliuti Tiesa.

249 Dabar, palyginkite tai su šiandiena, suprantate, tą išgyvenimą, kuri mes turėjome čia, šioje nedidukėje bažnyčioje: kada ten pasirodė Rytinė Žvaigždė, tos didžios Šviesos nusileidimas, kada buvo išpranašauta ir parodyta tai, kas turi įvykti. Žinote, tai nuostabu. Bet mano brolis tarnautojas man pasakė, kad tai buvo nuo šėtono. Ir aš— aš negalėjau to suprasti.

250 Taigi, aš nieko apie tai nesakiau iki vieno vakaro, ten, Green Mill, Indianoje, įvyko išgyvenimas, kai Viešpaties Angelas perėjo grindimis ir atsistojo ten, ir įrodė tai Raštu. Tada tai išiziebė. Tada tai pajudėjo.

251 Kaip tik praėjusį sekmadienį mes matėme neklystančius Jėzaus Kristaus ženklus, Kuris gali paimti žmogų, kuris visiškai nevaikščiojo, ir ne... Jo pusiausvyros nervas buvo išnykęs, kai Mayo ir geriausi gydytojai pasakė: „Tai baigta, visiems laikams“. Ir progresuojantis aklumas; atsistojo ir išėjo iš pastato, stumdamas savo neigaliojo vežimėlį žemyn laiptais, galėjo vaikščioti ir matyti kaip bet kuris kitas. Tai parodo, jog tai prisikėlusio Viešpaties Jėzaus jėga. Štai taip. Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

252 Taigi, argi mes šiandien nesame laiminga grupė, žinanti, kad Dievas įrodė šį didį išgyvenimą, kuri mes turime, sulygindamas su Savo Biblija ir su pažadais? Todėl mes turėtume būti labai džiaugsmingi. Ir tuomet mes suvokiame, kad 2-ame skyriuje, mes sužinome: „Mes neturėtume leisti, kad šie dalykai... Mes neturėtume apleisti šių dalykų“. Mes turėtume tvirtai laikytis šių dalykų.

Ir kaip mes pabėgsime, jei mes nepaisome tokio didžio išgelbėjimo; . . .

253 Ką mes ketiname daryti Dievo Žodžio šviesoje, kai atsistosime prie Teismo Užkardos? Jūs negalite pasakyti: „Aš niekada nežinojau, kad yra kitaip“. O taip, jūs žinojote. „Na, taigi, brolis Branhamas galėjo suklysti“. Tai tiesa. Bet Dievas neklysta. Jo Žodis neklysta. Ir tik pagalvokite, apie tą patį dalyką, Bibliją, kuri kartą gyveno apaštaluose, gyvena vėl. O, tebūnie palaimintas Viešpaties Vardas!

254 Kai pagalvoju, kad man keturiasdešimt aštuoneri metai, greit penkiasdešimt, ir mano jaunos dienos praėjo, ir taip toliau; žinant, kad nuo mažens aš turėjau šį palaimintą Pažadą, ir paskelbiau Jį savo broliams ir seserims; ir matant tiesiogiai, tūkstančius tų, kurie išėjo iš tamsos, žinant, kad mes einame į savo į palaimintus Amžinuosius Namus. „Ir jei ši žemiškoji

palapinė suirs, - prieš man baigiant pamokslauti, - ten, anapus, mūsų laukia kita“. Aleliuja! Žinoti, kad čia yra dešimtys žmonių, sėdinčių čia, kurie, jeigu jie tiesiog dabar paliktų šį gyvenimą, dar prieš mums atiduodant jų kūnus laidojimo biuro agentui, jie jau bus tame šlovingame kūne anapus, džiūgaudami su Dievo šventaisiais, jau esantys Dievo Akivaizdoje, kad gyventų amžinai. Su tobulu, absoliučiu įrodymu, kad taip ir yra! Amen.

255 O, nuo šito ir presbiterionai gali šūkauti! Tai buvo sekmadienį, ar ne? Tie žmonės buvo presbiterijonai. Tikrai šūkautų, pagalvokite. O, nenuostabu, kad žmonės patiria emocijas! Na, jeigu kamuolio įmušimas ar įmetimas į krepšį, jums sukelia emocijas, tai kiek daugiau jums sukels emocijų, žinojimas, kad jūs iš mirties perėjote į Gyvenimą, kad esate naujas Kūrinys Kristuje! Jūs tai žinote iš to, kaip jūsų dvasia veda jus tolyn nuo pagiežos ir klastos, ir priešiško, ir nuo visų tų pasaulio dalykų. Ir jūsų širdis nukreipta į Kristų. Tai jūsų motyvai. Tai viskas, apie ką jūs galvojate savo mintyse, savo širdyje, visą dieną ir naktį. Kai vakare jūs einate miegoti ir sudedate savo rankas už galvos, štai *taip*, ir tiesiog gulite ten ir šlovinatė Jį, kol jūs užmiegate. Atsibudę ryte jūs vis dar šlovinatė Jį. Amen. O, tai bent!

256 Aš stengiausi šlovinėti Jį. Ryte, mes su broliu Vudu atsikėlėme apie ketvirtą valandą, kad išeitume anksti ryte, medžioti voverių. Aš šlovinau Jį po kiekvienu medžiu, aš manau, prie kurio aš prieidavau. Aš negaliu žiūrėti į medį, nepašlovindamas Jo. Pagalvokite, Jis užaugino tą medį. Matant, šokinėjantį mažą žiogelį; Jis žino tą žiogelį. „O, - jūs sakote, - nesąmonė, broli Bili“. O, ne, tai ne nesąmonė. Jis žino, kur yra kiekviena voverė. Jis žino, kur yra kiekvienas drugelis.

257 Na, kartą Jam reikėjo pinigų, ir Jis pasakė: „Petrai, štai žuvis, prieš kurią laiką prarijo monetą, kaip tik tiek, kiek mums reikia. Nueik, užmesk meškerę. Aš pasiūsiu ją ten. Išimk tą monetą iš jos burnos, kadangi ji pati negali jos panaudoti. Eik ir sumokėk jam mūsų dešimtinę ir duoklę“. Amen.

258 Ir prieš kelias savaites aš mačiau gulinčią negyvą vandenyje žuvelę. Visi jūs girdėjote šią istoriją. Čia yra brolis Vudas, jo brolis ir kiti to liudytojai. Ta žuvelė puse valandos gulėjo vandenyje mirusi, su viduriais kyšančiais iš jos burnos. Ir didi Šventoji Dvasia nužengė, po to, kai Ji prieš dieną iki to pasakė: „Tu pamatysi mažo gyvūnėlio prisikėlimą“. Ir kitą rytą, iškart po saulės patekėjimo, mes pamatėme tą mažą žuvelę, maždaug štai *tokio* ilgio. Kai Viešpaties Dvasia nužengė ir pasakė: „Žuvelė, Jėzus Kristus daro tave sveiką“. Ir ta negyva žuvelė, praktiškai pusvalandį plūduriavo mirusi ant vandens pavirsaus, atgijo ir iš visų jėgų nuplaukė tolyn. O, tebūnie palaimintas Viešpaties Vardas. Koks Jis nuostabus!

259 Nenuostabu, kad Paulius galėjo pasakyti, kad: „Jis buvo kaip Melkizedekas“. Jis buvo Melkizedekas. „Melchizedekas neturėjo dienų pradžios. Jis neturėjo metų pabaigos. Jis neturėjo nei gyvenimo pradžios, nei gyvenimo pabaigos. Jis neturėjo nei tėvo, nei motinos“. Taigi, Jis negalėjo būti niekuo kitu. Kad ir kas Jis buvo, Jis ir šį vakarą yra gyvas. Taigi, yra tik vienas Amžinojo Gyvenimo rūšis, ir tai priklauso Dievui.

260 Praeitą vakarą, kada vyko diskusija, brolis negalėjo suprasti Dievo trejybės, ir to, kaip mes apie tai kalbėjome. Kaip Jėzus stovėjo ten, maždaug trisdešimties metų amžiaus Vyras. Ir Jis pasakė. . .

Jie pasakė: „O, mūsų tėvai valgė maną dykumoje“.

261 Jis atsakė: „Ir jie visi iki vieno mirė“. Bet Jis pasakė: „Aš esu ta Gyvenimo Duona, nužengusi iš Dangaus iš Dievo, kurią žmogus valgydamas nemirs“.

262 „O, - jie tarė, - mūsų tėvai gėrė iš uolos dykumoje“.

263 Jis pasakė: „Aš esu Ta Uola“. Trisdešimtmetis Vyras. Pasakė: „Abrahamas apsidžiaugė, pamatęs Mano dieną“.

264 „Na, - tarė, - Tu nori man pasakyti, kad Tu esi toks pat senas, kaip ir Abrahamas, o Tau dar nėra nė penkiasdešimties, ir nori pasakyti, kad Tu matei Abrahama, kuris mirė prieš aštuonis šimtus metų? Dabar mes žinome, kad Tavyje demonas. Tu esi pamišęs“. Štai ką. . . Tai, ką reiškia demonas - „pamišęs žmogus“. Pasakė: „Tavyje yra demonas, ir Tu esi pakvaišęs“.

265 Jis pasakė: „Pirmiau, nei buvo Abrahamas, AŠ ESU“.

266 Štai kas Jis buvo. Jis nebuvo tik paprastas žmogus, ir Jis nebuvo tik pranašas. Jis buvo Dievas, Dievas, gyvenantis žemėje fiziniame kūne, vadinamu „Jėzus“, įsikūnijusiu Dievo Sūnumi. Būtent tuo Jis buvo.

267 Dabar, mes randame Jį čia, tai paskutinėje dalyje, 2-o skyriaus pabaigoje, į kurią aš norėjau pereiti, pradėdamas 16-a eilute, ar 15-a eilute.

Ir išvadavo tuos . . . dėl mirties – mirties baimės visam savo gyvenimui buvo patekę į vergiją.

Štai ką Jis pasakė apie tai, ką padarė Jėzus, kad Jis atėjo išlaisvinti iš vergystės tuos, kurie visą savo gyvenimą buvo mirties baimėje.

268 Taigi, nereikia bijoti mirties. Dabar, žinoma, mes bijome; mes, nė vienas iš mūsų nenori, kaip mes vadiname, *mirti*. Bet ar žinote, kad jeigu žmogus yra gimęs iš naujo, jis negali mirti? Kaipgi jis, turėdamas Amžinąjį Gyvenimą, gali mirti? Jis negali mirti. Vienintelis dalykas, mirtis, žodis *mirtis* reiškia „atskyrimas“. Dabar jis yra atskiriamas nuo mūsų akiračio. Bet jis visada yra Dievo Akivaizdoje ir visada bus. Taigi, mirtis nėra

sunkus dalykas. Mirtis yra šlovingas dalykas. Mirtis - tai, kas perkelia mus į Dievo Artumą.

269 Bet taigi, žinoma, mes, būdami žmonės, vaikštome tamsos stichijose čia, mes—mes nesuprantame to taip, kaip mes turėtume. Ir, žinoma, kai užklumpa dusinantys mirties skausmai, tai priverčia išsigąsti ir atsitraukti net pačius švenčiausius iš mūsų. Tai privedė prie to, kad Dievo Sūnus pasakytų: „Ar gali ši taurė aplenkti?“ Tai siaubingas dalykas. Supraskite tai teisingai. Kadangi mes . . . Mirtis - tai yra bausmė už nuodėmę, ir tai turi būti siaubinga.

Bet jeigu mes galėtume tiesiog pažvelgti už uždangos, anapus, kur tai yra. Tebūnie palaimintas Viešpats! Tiesiog už uždangos, štai kur ši vakarą nori pažvelgti žmogus. Mažoji Ana Mae Sneling ir kiti, dainuodavo dainą čia: „Viešpatie, Leisk Man Pažvelgti Už Laiko Uždangos“. Kiekvienas nori tai pamatyti.

270 Taigi, dabar štai čia, 16-oje eilutėje. „Nes iš tiesų Jis . . .“

Iš tiesų jis neprisiėmė angelų prigimties; bet jis prisiėmė Abrahamo sėklą.

271 O, dabar mes vėl norime paimti tai. Taigi, mes einame tiesiai prie . . . Kadangi pirma šio 3-čio skyriaus dalis, paskutinioji jo dalis derinasi su „sabato diena“, šiam ateinančiam sekmadieniui.

272 Taigi, žiūrėkite.

. . . jis neprisiėmė . . . angelų prigimties; . . .

Taigi, kas yra „Jis“, apie kurį jis kalba? Kristus. Kas yra Kristus? Dievas, Dievo Logos.

273 Taigi, leiskite man tai dar kartą paaiškinti, kad jūs būtumėte tikri. Dievas - tai ne trys Dievai. Dievo trejybė yra - Vienas. Tėvas, Sūnus, Šventoji Dvasia nereiškia, kad yra trys skirtingi Dievai. Jei taip būtų, mes būtume pagonyms. Štai kodėl žydai negali suprasti. Niekada to nebuvo mokoma Biblijoje. Taigi, to mokoma Katalikų bažnyčioje, absoliučiai, štai iš kur atsirado trivienis krikštas.

274 Afrikoje jus krikštija tris kartus veidu į priekį: vieną kartą už Dievą Tėvą; vieną kartą už Dievą Sūnų; vieną kartą už Dievą Šventąją Dvasią. Taigi, tai klaida. Biblijoje nėra tokio mokymo apie tai. Suprantate?

275 Ir dabar, tai—tai, ko jie mokė. Tai atėjo per Liuterį; iš Liuterio Vesliui; ir toliau per laikotarpius, kaip jie tęsiasi. Bet tai niekada nebuvo Biblijos mokymas. Tai visada buvo klaida, nuo pat, kai tai prasidėjo.

276 Dabar, taigi, pradžioje buvo Dievas. Prieš atsirandant bet kokiai šviesai, prieš atsirandant atomui, prieš atsirandant žvaigždei, prieš atsirandant bet kokiam matomam daiktui, Dievas užpildė visą erdvę. Ir Tame buvo tik tyrumas: tyra meilė,

tyras šventumas, tyras teisumas. Tai buvo Dvasia. Jis apdengė visą erdvę nuo Amžinybės, kur mes negalime To suvokti. Jis pranoksta viską, ką mes galėtume įsivaizduoti.

²⁷⁷ Kaip per tą teleskopą, mes galėtume pamatyti šimtą ir dar kažkiek milijonų šviesmečių erdvę. Pagalvokite apie tai. Šimtas milijonų šviesmečių erdvės. Ir šviesa—šviesa keliauja apie aštuonis tūkstančius mylių per sekundę. Ir šimtas milijonų šviesmečių erdvės. . . Tik pagalvokite, kiek milijonų mylių tai būtų. Jūs net negalėtumėte to suskaičiuoti. Jūs galite tiesiog paimti devynetų eilę ir apvesti ją aplink Džefersonvilį, ir vis tiek jūs neišdalyсите tų mylių į mylias. Pagalvokite apie tai. Ir toliau už šito vis dar yra žvaigždės ir planetos. Ir Dievas, kol dar nė vienos iš jų nebuvo - Jis buvo. Suprantate?

²⁷⁸ Ir dabar Logos, kuris išėjo iš Dievo, kuris buvo Logos, visa tai pradėjo formotis į kūno formą. Ir ši kūno forma buvo pavadinta, mokslininkų mokyme, Logos - Logos, kuris išėjo iš Dievo. Kitaip tariant, labiau tinkamu žodžiu būtų tai, ką mes vadiname teofanija. (Teofanija - tai yra žmogaus kūnas, kuris yra pašlovinintas.) Ne visiškai su kūnu ir krauju, koks jis bus savo šlovingoje stadijoje, bet jis yra žmogaus kūno pavidalo, kuris nevalgo ir negeria, bet tai—tai yra kūnas, kūnas, kuris laukia mūsų, kai tik mes paliekame šį. Dabar, ten mes įeiname į tą kūną. Ir tai toks kūnas, kuriame buvo Dievas, nes Jis pasakė: „Padarykime žmogų pagal mūsų atvaizdą ir mūsų panašumą“.

²⁷⁹ Taigi, kai žmogus tapo tuo kūnu, jis valdė visas žuvis, ir paukščius, ir—ir lauko žvėris. „Ir tuomet nebuvo žmogaus, kuris įdirbtų žemę“, Pradžios 2. Jis sukūrė vyrą ir moterį, bet nebuvo žmogaus, kuris įdirbtų žemę.

Tuomet Dievas padarė žmogų iš žemės dulkių. Jis davė jam ranką kaip—kaip šimpanzės. Jis davė jam koją kaip lokio. Jis davė jam, Jis padarė jį, pagal atvaizdą. Ir šis žemiškasis kūnas yra gyvūnų gyvenimo atvaizdas, ir jis padarytas iš tos pačios rūšies medžiagos. Jūsų kūnas yra padarytas iš tokios pat medžiagos kaip arklys ar šuo, ar kas nors panašaus. Jis padarytas iš kalcio, potašo, naftos, kosminės šviesos. Jūs tiesiog ne. . . Visi panašūs kūnai nėra tokie pat kūnai; tai skirtingi kūnai, bet jie padaryti iš žemės dulkių, iš kurių jie ir yra kilę.

Bet skirtumas tarp gyvūno ir žmogaus yra tas, kad Dievas į žmogų įdėjo sielą, bet Jis neįdėjo jos į gyvūną. Kadangi, siela, kuri buvo žmoguje, yra ta teofanija.

O, aš—aš, aš niekada neprieisiu prie. . . šios pamokos, bet turiu tai pasakyti.

²⁸⁰ Pažvelkite. Argi jūs neprisimenate, kai Petras buvo kalėjime, atėjo Viešpaties Angelas ir atidarė duris?

²⁸¹ Kartą mesėjome pro prekybos centrą čia, ir prieš mus atidarė durys. Aš pasakiau: „Žinote, pirma tai buvo Biblijoje“. Suprantate? Taigi, pačios savaime atsidarančios durys.

282 Ir kai Petras išėjo, eidamas pro tuos sargybinius, jie buvo apakinti jo atžvilgiu. Jis praėjo vidinę sargybą, sargybą lauke, išėjo į kiemą, pro sieną į gatvę. Ir nė vienas iš jų nežinojo, kas jis buvo. Ir nekreipė jokio... Jie manė, kad jis yra dar vienas sargybinis ar kažkas panašaus. Jie... Jis tiesiog praėjo, ir durys pačios atsidarė, kai jis išėjo, ir užsidarė už jo. Ir kai jis išėjo, jis pagalvojo, kad tai sapnas. Jis nuėjo į Jono Morkaus namus, kur jie turėjo maldos susirinkimą. Ir jis pasibeldė... [Brolis Branhamas beldžia į sakyklą. Tuščia vieta juostoje—Red.]... kad būtų jų tarpe.

283 O, Jis šlovingas. Jis nuostabus.

Taigi, o, jis nebuvo sukurtas angelo pavidalu; *bet Iš tiesų jis prisiėmė... Abrahamo sėklą.* Dievas tapo *Abrahamo sėkla.*

284 Taigi, jeigu mes turėtume laiko, sugrįžti atgal ir parodyti, kaip Jis tai padarė Sandoroje! Jūs girdėjote kaip aš daug kartų apie tai pamokslavau, kaip jis paėmė tuos gyvūnus ir perskyrė juos į dalis, ir padėjo per vidurį balandį ir karvelį. Tuomet jis pažvelgė ir pastebėjo nedidelius dūmus, juoda baisybę - mirtį. Paskui - rūkstančią krosnį, pragarą. Bet, už šito praėjo nedidelė balta Šviesa. Ir ta balta švieselė praėjo tarp kiekvieno tos perpjautos aukos gabalo, parodydama, ką Jis ruošiasi padaryti. Ir Jis prisiekė, kai Jis tai padarė, ir Jis užrašė Sandorą, parodydamas, ką Jis ruošiasi padaryti.

285 Ir Jis, Jėzus Kristus, atėjo į žemę; Dievas, *Emanuelis*, „Dievas kūne“. Ir Kalvarijoje Jis buvo perplėštas. Ir Jo Dvasia sugrįžo į Bažnyčią. Ir Jo kūnas buvo pakeltas ir pasodintas Dievo Soste.

Dievo Soste! Tas, kuris yra Soste, yra Teisėjas. Mes tai žinome. Na, kur yra Teismas? Tėvas davė... Jis neteisčia žmogaus. Bet Tėvas pavedė visą teismą Sūnui. Taigi, Jis yra. Ir Jo Gyvenimas - tai Vyriausias Kunigas, sėdintis ten Savo Paties kūne, kaip auka, kad užtartų mūsų išpažinimuose. Amen. Brolį, tai įdeda kažką į jus.

286 Atkreipkite dėmesį, „Jis prisiėmė Abrahamo Sėklą“. Jis tapo Žmogumi. Dievas, tapęs kūnu tarp mūsų, kad atpirktų mus. Kitaip tariant, Dievas tapo nuodėme, kad mes, nusidėjėliai, galėtume tapti Jo dalininkais. Ir kai mes Jo dalininkai, mes esame dalininkai Jo... Mes buvome laiko erdvės žmonės, septyniasdešimties metų. Ir Dievas nužengė, ir tapo vienu iš mūsų, septyniasdešimties metų, numatytam Jo laikui, kad mes taptume Jo Amžino Gyvenimo dalininkais. Ir kai mes gimstame iš naujo, mes esame Dievo sūnūs ir dukterys ir turime Amžinąjį Gyvenimą, ir niekada nepražūsime.

O, koks—koks—koks palaimintas Gelbėtojas! O, nėra būdo kaip tai aprašyti. Nėra būdo tai paaiškinti. Tiesiog tai už paaiškinimo ribų. Niekas negali paaiškinti, koks didis Jis yra. „Koks didis Tu! Koks didis Tu!“ - yra teisinga.

Todėl jis turėjo visu kuo tapti panašus į savo brolius, . . . (Pagalvokite apie tai.) . . . kad būtų gailestingas ir ištikimas Dievui vyriausiasis kunigas . . . (Išsiklausykite į tai.) . . . ir galėtų permaldauti . . . už žmonių nuodėmę.

Kad sutaikytų, taigi, Dievas, žinodamas teisingumą, turėjo tapti neteisingu, kad patirtų, ką reiškia būti nusidėjėliu, grįžti, kad sutaikytų, per „sutaikinimą“, ir kad pasigailėtų žmonių.

287 Sekanti eilutė, paklauskite Jos čia.

Nes tame pats iškentėjęs . . .

288 Dievas negalėjo kentėti Dvasioje. Jis turėjo tapti kūnu, kad pajaustų ligos skausmą, pajaustų geismo pagundą, kad pajaustų troškimo pagundą, kad pajaustų alkio gundymą, kad pajaustų mirties jėgą. Kad Jis galėtų paimti tai ant Savęs, stoti didžios Jehovos Dvasios Akivaizdoje, Dvasios, ne Žmogaus; Dvasios, kad užtartų šį gyvenimą. Ir Jėzus priėmė tai, kad užtartų mus, nes Jis žino, kas tai per jausmas. Kai jūs sergate, Jis žino, kaip jūs jaučiatės. Kai jūs esate gundomi, Jis žino, kaip jūs jaučiatės.

289 Taigi, ar jūs kada atkreipėte dėmesį, kai mes balsuojame už prezidentą, kiekvienas ūkininkas balsuos už prezidentą, kuris buvo ūkininku, nes jis žino, koks sunkus yra ūkininko gyvenimas. Suprantate? Jis nori žmogaus, kuris supranta.

290 Ir pirmiau, nei Dievas kada galėjo suprasti (Jam būnant tuo didžiu Šventumu, kaip Jis galėtų suprasti, po to kai pasmerkė žmogų? Savo šventumu Jis pasmerkė žmogų.), ir vienintelis būdas, kuriuo Jis kada nors žinos, kaip pateisinti žmogų - tai tapti žmogumi.

291 Ir Dievas apgaubė mergelę, ir ji pagimdė kūną, ne žydų kraujo, ne pagonių kraujo, bet Jo Paties Kraujo. Dievo sukurtas Kraujas, be jokio lytinio santykio, be jokio lytinio potraukio. Ir ši Kraujo Lašelė, sukurta šios moters iščiose, pagimdė Sūnų. Ir kada Jis buvo pakrikštytas Jonu Krikštytoju, Jonas pasakė: „Aš liudiju, matydamas Dievo Dvasią (kaip balandį), nusileidžiantį ir pasiliekančią ant Jo“.

292 Nenuostabu, kad Jėzus galėjo pasakyti: „Visa valdžia Danguje ir žemėje atiduota į Mano rankas“. Dievas ir žmogus tapo Viena. Dangus ir žemė apkabino vienas kitą, ir Jis buvo Tas, kuris gali atlikti sutaikinimą už mūsų nuodėmes. Dėl šios priežasties Jo Vardu vyksta išgydymas. Jis žino jūsų skausmą.

293 Ar kada nors girdėjote šią trumpą, seną dainą?

Jėzus žino, kokį skausmą jauti, Jis gali išgelbėti ir Jis gali išgydyti;
Nunešk savo našą Viešpačiui ir ten ją palik.

Teisingai. Jis žino.

Kai mūsų kūnas sukaustytas skausmo, ir
 negalime atgauti sveikatos,
 Tiesiog prisiminkime, Dievas Danguje atsako į
 maldas,
 Jėzus žino, koki skausmą jauti, Jis gali
 išgelbėti ir Jis gali išgydyti;
 Tiesiog nunešk savo našą Viešpačiui ir ten ją
 palik.

²⁹⁴ Tai viskas, ko Jis prašo, „Tiesiog palik ją ten“. Kodėl? Jis yra mūsų Vyriausiasis Kunigas, stovintis čia, kuris žino, kaip jūs jaučiatės. Ir jis žino, kaip sutaikyti jus su malone ir kaip sugražinti jums sveikatą. Jis viską apie tai žino, Jis kentėjo. Kai neturite kur priglauti savo galvos - Jam buvo taip pat. Kai jūs turėjote vienus drabužius - Jam buvo taip pat. Kai iš jūsų tyčiojosi, persekiojo - Jam buvo taip pat.

²⁹⁵ Paklauskite dabar paskutinės eilutės. Gerai.

. . . *jis yra pajėgus pagelbėti tiems, kurie yra gundomi.*

Ar, kitaip tariant, Jis gali *apsaugoti* tuos, *padėti* tiems, padaryti tuos. . . *užjausti* juos. Kadangi, Pats Dievas tapo žmogumi, kad galėtų tai pajausti.

²⁹⁶ Jūs pamenate, aną vakarą, ar mes nemokėme apie tai? Kaip Dievas turėjo. . . Mirtis savyje turėjo geluonį, gąsdino juo. „Dėl šios *mirties* jie visą savo gyvenimą buvo vergystėje“. Ir tada atėjo Jėzus, kad Jis galėtų ištraukti iš mirties tą geluonį.

Ir kai Jis lipo į kalną, pamenate, kaip mes tai iliustravome? Tos nedidelės raudonos dėmės ant Jo drabužio, po kurio laiko jos visos tapo viena didele dėme, ir Kraujas taškėsi aplink Jį. Jo nedidukas, nusilpęs kūnas, Jis nebegalėjo eiti toliau ir Jis parkrito. Simonas Kirėnietis, tamsiaodis vyras, padėjo Jam nešti kryžių ant kalvos.

Ir kai jie prikėlė Jį prie kryžiaus, ir Jis ėmė šaukti vandens. Bet kuriam kraujuojančiam žmogui reikia vandens.

²⁹⁷ Prisimenate, kai aš pamokslavau aną vakarą apie „Elnė, elnias, trokšta upelio vandens, taip mano siela geidžia Tave, O Dieve“? Jeigu elnias sužeistas, ir jis gyvas, netenka kraujo, jis turi pasiekti vandenį, kitaip jis mirs.

²⁹⁸ Mane pašovė, ten lauke, kada man buvo keturiolika metų. Ir aš gulėjau ten. Mano kojos buvo suplėšytos, buvo panašios į mėšaiņį, iš 12 kalibro šautuvo. Ir aš šaukiau vandens: „O, duokite man atsigerti!“ Aš sustingau; mano lūpos buvo sustingusios.

²⁹⁹ Mano bičiulis nubėgo prie seno tvenkinio, kuriame buvo visokių buožgalvių, pelkė. Man nerūpėjo, kas tai buvo. Ir jis prisipylė iš ten vandens, ir aš laikiau savo burną pravirą, ir jis išsunkė kepurę štai *taip* man į burną. Taip, man reikėjo vandens.

³⁰⁰ Jis kraujavo. Jis pasakė: „Duokite Man atsigerti“. Ir jie davė Jam acto ant kempinės, Jis atmetė tai ir atsisakė jo. Jis

buvo Dievo Avinėlis, mirštantis vietoj mūsų, kad atneštų žmogui sutaikinimą. Kas tai buvo? Dangaus Dievas.

³⁰¹ Kartą Bilis Sunday pasakė, kad: „Ant kiekvieno krūmo sėdėjo Angelai, sakydami: ‚Tiesiog atlaisvink Savo ranką ir nurodyk Savo pirštu, Mes pakeisime situaciją““.

³⁰² Tas išžūlus religinių fanatikų būrelis, vadintas didžiais išsilavinusiais mokslininkais, Teologijos daktarais, Filosofijos daktarais, praėjo pro Jį ir pasakė: „Na, jeigu tu esi Dievo Sūnus, tu gelbėjai kitus, pats savęs negali išgelbėti, nuženk nuo kryžiaus, ir mes patikėsime Tavimi““.

³⁰³ Jie nežinojo, kad jie išsakė Jam komplimentą. Jis galėjo išgelbėti Save. Bet jeigu Jis būtų išgelbėjęs Save, Jis būtų negalėjęs išgelbėti kitų. Taigi, Jis atidavė Save. Tebūna palaimintas Jo Vardas. Jis atidavė Save, kad aš būčiau išgelbėtas, ir jūs būtumėte išgelbėti. O, kokia neprilygstama meilė!

³⁰⁴ Jis neturėjo sirgti. Tas brangus, per mergelę gimęs kūnas, neturėjo sirgti. Bet Jis tapo ligoniu, kad žinotų, kaip užtarti mane, kai aš sergu.

³⁰⁵ Jis neturėjo pavargti, bet Jis pavargdavo. Kartą aš skaičiau apie tai nedidelę istoriją, aš nežinau, ar tikra ji ar ne. „Kai Jis prikėlė tą berniuką iš Naino, iš mirusių, Jis atsisėdo ant uolos ir dejavo dėl galvos skausmo“, nes Jis turėjo nešti mūsų ligas.

³⁰⁶ Jis turėjo nešti mūsų nuodėmę, ir ten Jis mirė, ir Kalvarijoje, kur ta senoji bitė ir mirtis, įleido savo geluonį. Kiekvienas žino, kad kai bitė įleidžia savo geluonį, ji daugiau nebegali įgelti. Kai bitė ar bet koks vabzdys, kuris įgelia, nuskranda, kai jis įleidžia savo geluonį, jis ištraukia gylį. Tai tebėra bitė, bet ji nebeturi geluonies. Vienintelis dalykas, kurį ji gali daryti - zypti ir kelti daug triukšmo.

³⁰⁷ Tai vienintelis dalykas, kurį mirtis gali padaryti tikinčiajam - sukelti daug triukšmo. Bet, aleliuja, tebūnie palaimintas Viešpaties Vardas, Jis priėmė tą mirties geluonį į Savo Paties kūną. Emanuelis tai padarė. Trečią dieną prisikėlė, ištraukė iš ten geluonį, ir šį vakarą Jis nemirtingas. Ir Jo Dvasia yra šiame pastate, ir Jis įrodo, kad Jis yra gyvas mūsų tarpe. Tai mūsų Mesijas. Tai mūsų palaimintas Gelbėtojas.

HEBRAJAMS, ANTRAS SKYRIUS ³ LIT57-0828

(Hebrews, Chapter Two ³)

LAIŠKO HEBRAJAMS SERIJOS

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba trečiadienio vakarą, 1957 m. rugpjūčio 28 d., Branhamo bažnyčioje Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ įrašų.

LITHUANIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org